

Людмила Филипова

КЪДЕТО СЕ РАЖДА СЛЪНЦЕТО

enthusiast

Людмила Филипова

КЪДЕТО
СЕ РАЖДА
СЛЪНЦЕТО

enthusiast

София, 2021

Людмила Филипова
Където се ражда Слънцето

- © Людмила Филипова, автор, 2021
- © Небойша Зорич, дизайн на корицата, 2021
- © Снимки, личен архив на автора, 2021
- © Фетхи Карадуман, снимка на автора, 2021
- © Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-410-0

Ние сме последните деца на времето и на историята. И именно затова трябва да сме най-внимателни, що се отнася до нейното съхранение. Историята и буквите са кръвта на народите. Ние пазим познанието на великата тракийска цивилизация и сме отговорни към него и към културата, послужила за основи на античния свят. А бъдещето зависи само от нас. От всеки един от нас...

1

Странджа планина, местността Бастет

Въздухът тежеше. Елия и Аяна започнаха да се изкачват нагоре през подземните тунели. Аяна вече едва дишаше. Залитна след поредното замайване. Не ѝ достигаше въздух. Древните тунели бяха тесни и дълбоки и в тях трудно проникваше кислород. Освен това почвата тук бе богата на манган, както и на радиация с неясен произход. Елия се обърна и видя младата жена, подпряна на издигната скала. Върна се, за да ѝ помогне. Прегърна я през кръста и двамата продължиха да катерят. Трябваше да побързат, защото имаше опасност да се задушат. Някога древните обитатели на подземията ги бяха прокопали и бяха изградили гъста мрежа от тях, за да служат за проветряване и за да влиза чист въздух до всяко място, но повечето им изходи отдавна бяха затрупани по различни причини. Днес до дълбините им не достигаше почти никакъв кислород.

Аяна мислеше единствено за видяното в подземната ниша. Бе очаквала всичко друго, но не и това, което бяха открили. Докосна гърдите си, за да се убеди, че амулетът все още е там. Колко ли хиляди години бе лежал долу и бе чакал да бъде открит? Елия носеше тайнствения ръкопис и странното кожено руно в ръцете си. Бяха открили и тях в подземната камера. За същите им бе говорила възрастната жена от тайнствената Иванова пещера. Трябваше да се подготвят и да изпълнят най-сетне ритуала, както бе описан в древния пергамент. Колко-

то по-нагоре стигаха, толкова по-свеж ставаше въздухът и изпълваше гробовете им с кислород.

– Още малко, Аяна. Още мъничко остана – окуражаваше я Елия.

– Силно е... – прошепна младата жена.

– Кое?

– Не го ли чуваш? – промълви тя.

– Да чувам кое? За какво говориш?

– Тътена на земята. Като биешо сърце е.

Елия я погледна тревожно. Реши, че Аяна е започнала да халюцинира от липсата на достатъчно кислород. Когато стигнаха до подземното езеро, от което бяха дошли, той ѝ помогна отново да преплуват наводнения подземен участък. После пое по поредния тесен тунел нагоре. Когато най-сетне видяха светлината, идеща от изхода на пещерата, двамата се обнадеждиха – трудностите бяха приключили. Въжето, което бяха оставили при слизането, им помогна да изкачат последния скален участък. Когато излязоха, Аяна се строполи на колене върху влажната шума и си пое дълбоко дъх. Решиха, че вече всичко е свършило.

Но в този момент изневиделица от гората се чу силен лай на кучета. След минути ги наобиколиха някакви хора. Черни маски скриваха целите им лица. Носеха едникви камуфлажни униформи. Бяха въоръжени. Единият от мъжете извика:

– Не мърдайте. Горещите. Арестувани сте!

– Почакайте... Трябва да има грешка – опита се да възрази Елия.

– Какво търсите тук? Обектът е охраняван от военни сили – заяви груг от мъжете и пристъпи към младия мъж. Зареденото му оръжие бе обърнато към него.

Двамата с Аяна изпълниха всичко, което униформените им наредиха. Разпитаха ги къде точно са били и какво са търсели в местността. Един от военните взе раницата от Елия, после им сложиха белезници и ги качиха в брониран джип. Когато той потегли, двамата от въоръжените мъже

влязоха в тунела, откъдето бяха дошли арестуваните. Преходът все още бе отворен и те стигнаха до древната каменна камера. Но онова, на което се натъкнаха, надмина всичките им очаквания.

* * *

– Не можем просто да ги загържим, знаеш – прошена един от униформените.

– Залогът е твърде голям – нямаме право на избор! – отвърна безцеремонно следовател Светлана Георгиева.

Двамата се качиха във втория брониран джип и колите поеха към най-близкото районно полицейско управление в град Малко Търново.

2

Странджа планина, 10 месеца по-рано

Гайди огласяха обагрените с летни цветя странджански хълмове. Макове цъфтяха като алени сърца в тревата. Щурци свиреха полските си песни с изгрева. Слънчевите лъчи се къпеха в росните капки из поляните. В мъглявината се издигаше пъстра гъга. Дърветата се поклащаха и танцуваха в ритъма на вятъра. Женски гласове акомпанираха на птичите песни. Бистрите ручей ромоляха след обилните летни гъждове.

Но на един хълм гайди не свиреха. Момите мълчаливо танцуваха около огън, сплели ръце в хоро. Шама̀н в кожену грехи хвърляше билки в огъня, докато пламъците не станаха зеленикави. Девойка в бяла премяна излезе напред. Другите момичета затанцуваха около нея, положиха венец на златните ѝ коси и прошепнаха името ѝ – Яна. Край тях проблясваха искри от жарава, угасващи във въздуха. Танцьорите извършваха онова, на което бяха учени от деца. Тук не идваха чужди хора. Мястото бе скрито от скали и гора. Носеше името Ургури – кръстено на най-горевните пазители на местните традиции както у нас, така и по света. А хората, живеещи в него от години, не го напускаха, за да не събудят злите духове.

Денят бе 24 юни – най-гългият в годината. Наричаха го Еньовден, или още Яновден. Вярваше се, че тогава Слънцето опложда Земята. Орфеевите последователи го отбелязваха

от хилядолетия по тези земи. Местните лечители бяха станали още преди съмване, за да берат билки, с които щяха да изцеляват хората през следващите месеци. Твърдеше се, че в този момент от годината растенията са най-лековити. Към небето се издигаха десетки ръце и гласове пееха в хор молитвена песен.

Изведнъж някой извика. Гласовете притихнаха, хорото замря. Женски глас крещеше истерично. После се чу стрелба. И гласът замлъкна.

Момичето изскочи от завивките си и погледна през малък приземен прозорец. Вън хората тичаха хаотично. Някои падаха и замлъкваха с агонизиращи лица. Момичето се сниси и се скри в близкия килер. Чуха се още изстрели. И още виковете – ужасени, болезнени, предсмъртни. Младата жена се скри зад долап и зарови лице между коленете си. Виковете не спираха. Тя познаваше някои гласове. Затишие. Вдигна бавно глава и опита да се успокои. Бяха я учили как да не се дава на паниката. Поемаше дълбоко въздух. Взе кичур коса и опита да брои косъмчетата му на слабата светлина. Паниката отминава, когато се концентрираме над детайлите и вдигнете дълбоко, каза си тя. И започна да брои. 154 косъма.

Чу удар. Изглежда идеше от входната врата. Тишина. После проехтя изстрел и долетя болезненият вик на баща ѝ. Боричкане. Баба ѝ извика: „Аяна, никога не пей!“ И отново се чу изстрел. После пак тишина. Днес и на нея трябваше да ѝ сложат венец, но баба ѝ я помоли да стои в стаята си. Сънувала била, че идат злите духове.

Аяна се криеше в килера, прегърнала коленете си и заровила лице в тях. Отвън се чуваше шумолене, бутане, блъскане, падане на предмети. А после стъпки, които приближаваха. Някой пробва да отвори вратата. Беше заключена. Опита пак. Стреля към ключалката и вратата зейна. В малкото помещение нахлуха двама мъже, облечени в черни наметала. Когато видяха момичето, насочиха дулата на оръжията си към нея.

– Изправи се! – заповяда строго единият.

Момичето се подчини. Слабо, бледо, облечено в евтин ан-
цуг. По бузите му се стичаха сълзи.

– Какво се случва? – попита то треперейки. – Какво съм
сторила?

Единият от мъжете, явно с по-висок ранг, даде знак на
другия. Той отиде до момичето и върза ръцете ѝ.

– Какво съм сторила? Какво искате от мен? – извика тя и
започна да се гърпа. Мъжете опитаха да я усмирят, но мла-
дата жена не спираше да се гърчи и да крещи.

Единият похитител отвори кутия със спринцовка и я
заби в ръката ѝ, докато другият я гържеше. Тя го погледна
със сияйните си сини очи. Зениците ѝ заблестяха в сълзи.
Дланта ѝ стисна неговата, а после се отпусна. Клепачите
покриха очите ѝ. И мракът превзе ума ѝ.

3

Музеят „Боден“, Берлин, 10 месеца по-късно

Малко след полунощ мъжът използва паролите за интернет достъп до компютърната система за сигурност на музея. Успя да проникне в нея и изключи камерите в сградата. После ги настрои да излъчват заснетото от предходните часове. Камерите продължаваха да регистрират единствено мрачното спокойствие сред артефактите в нощта. Изглежда неизвестният интернет похитител бе проучил и охраната и си беше избрал дежурството на едър самотен мъж на средна възраст, който обичаше да разглежда профили на млади момичета в социалните мрежи. Хакерът го бе примамил да кликне от служебен компютър на фалшив профил на русокоса красавица и така бе влязъл в системата за сигурност на музея и бе стигнал до кодовете за достъп до камерите.

После постави на лицето си маска и инфрачервен визьор. Посегна към радиостанцията си и забеляза, че ръката му трепери. Разтръска я и си наложи да се успокои. Включи апарата и сигнализира на някого, че обектът е чист.

Други трима маскирани мъже заредиха оръжията си и излязоха от прикритието си. От два дни се криеха в помещението на стар бункер, останал от Втората световна война. Той бе един от трите, използвани в града по времето на войната, и се намираше точно под сградата на „Боден“. Бункерът бе известен с това, че бе съхранявал немалко безценни съкровища, събирани някога от Хитлер от цял свят. Съща-

та съгба имало и нацисткото скривалище, построено под Берлинския зоопарк. Повечето безценни артефакти никога не бяха открити след нападението над града. А онези, които все пак бяха намерени, не бяха излагани в музеи поради спорния им статут.

Мъжете вдигнаха металния похлупак на шахтата, която свързваше бункера със старо хранилище, все още част от музея. Беше пълно с паяжини и прах, но това не спря мъжете да се проврат през тесния отвор. А оттам лесно проникнаха в основната сграда и влязоха в музея. Хвърлиха гимни бомбички, в случай че наблизко минаваше нощният патрул на музея, и се насочиха към място, което бяха проучили предварително. Знаеха къде точно се намира, какво търсят, но не и дали със сигурност ще го открият. Поставиха микровзривове на металната врата на помещението и влязоха в него.

Вътре имаше множество старинни предмети – разхвърляни и прашасали. Някои бяха зад витрини, други бяха поставени, където е имало място. Едни бяха с описание, други без. Имаше и все още неразпаковани гървени сандъци. Мъжете се заоглеждаха и започнаха внимателно да проверяват вещите. Онези, които им трябваша, опаковаха и слагаха в чували.

– Това ли е картата? – попита един от тримата, като им показа стар пергамент.

На нея бе обозначен някакъв обект в България. Личеше, че е стара, на места протрита. Дойде третият маскиран, разгледа я и потвърди:

– Да, това са Рудниците на цар Соломон. Това е. Намерихте ли останалото?

Мъжете потвърдиха с кимане и ловко отвориха витрините. Опаковаха и прибраха и останалото. После метални вѐжета се спуснаха от тавана. Задействаха се автоматични механизми и издигнаха маскираните, които напуснаха сградата през вентилационната система.

Любмила Филипова
Където се ражда Слънцето

Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактор *Виктория Бисерова, Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Небойша Зорич*
Коректор *Цвета Нинкова*
Препечат *Ивайла Пеева*

Българска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 23.5
ISBN 978-619-164-410-0

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Знаете ли къде се намира Змейова земя и какво общо има с похода на аргонавтите, Златното руно, тайнствения Ръкопис на Войнич и Рудниците на цар Соломон? Мит или реалност са те? Кои са атлантите и каква е връзката им с днешните български земи? Коя е свещената Траяна, дала името на тракийската цивилизация? Какви загадки крие местността Бастет и какво са търсели на това място тайните служби на няколко държави.

Този вълнуващ роман е базиран на задълбочено историческо проучване на автора в земите на Странджа планина както в българската, така и в турската ѝ част. С помощта на древни истории, митове и легенди, впечатляващи археологически артефакти, нови шокиращи открития и интересно пресъздаване на фолклорното наследство Людмила Филипова разказва историята на една от най-мистичните планини в света. Разкрива и връзката ѝ с българските традиции, тракийското наследство и култура и с уникалните гени, които носим всички ние.

Документалното найсторски се преплита с фикцията в този роман и авторът ни прави свидетели на приключения и загадъчни обрати и на раждането на една красива любовна история. Аяна и Елия са млади и с чисти души. И докато се опознават, влюбват се един в друг и се опитват да спасят бъдещето на рода си, те ни пренасят в тайнствения свят на нестинарите и на орфическите мистерии, разкриват ни красотата на самодиевските обреди и силата на природата, в която са вървали траките. Откриват в планината и изчезнал древен град, чиито жители още пазят тайна, която може да промени света.

В романа се преплитат история, археология, фолклор, природни науки, за да ни покажат онова, което са дали на света българските земи, и това, което ние можем да оставим на тези след нас.

www.enthusiast.bg

Цена: 20.00 лв.